

Wastse-ajastaja-laul.

Wiis. Wirguge! ni hää meil' hõikap. (Kitepühhemb,
puhtamb Jesus.)

1. Ajastaig om ärralänu,

Mes, Issand! me so armust nänu:
Nüüd wastset aiga annat sa.
Kül me käume waelduffen,
Ent sinno waimo juhhatuffen
Nink ikkes sinno armoga.
So, Issa! kittame;
Sa ollet kindmaste
Meije abbi.
Mes so nõuw säep,
Se meile jääp
Nink õnsalikkult kõrda läöp.

2. Sedda ello, mes sa annit,

Sa meile külwi-ajas pannit
Sääl iggawetse põimule. —
Oppa pruufma egga päiwa
Ni, et mo ütski tund ei waiwa,
Kui sa mo kutsut kohtude.
Edest! kes ei külwa tääl,
Ei sa ka põima sääl. —

Anna tarkust:

lass õnnega,
Kui häddan ka,
Meil, Issand! so päl kaeda.

3. Ainult so päl' lass' meil' kaija; —

Sa annat kostotust, kui waja,
Meil' äkkilisse jalg-te pään.
Lass' meil' rõõmsast sinna astu,
Kun ello wärraij walla lastu,
Kost meid jo hõikap Wona hää.
Sa, ke kif häste teit,
Sa toetat ka meid,
Abba! Issa!
Sult saatjas sai
So Poig, — meil' jäi
So arm, mes Kristus meile tõi.

4. Jesus! lass' meil' usku pitta

Sel aastal, — käägiga so litta,
So pühhauffen elladen.
Sa, ke taiwast maha tullit,
Ka essi maan te-kääjan ollit,
Siist Issa mannu tõttaden:
Oh õnnista
Sel aastal ka